

is hier uit fanatieke, daar uit Jacobijnsche beginselen den opstand genegen; eigenlijk gezegde waare vrienden, meende men, had er de Koning nooit gehad. Ja, er bestonden, dacht men, voorname Belgiërs, welke, zoolang de omstandigheden zulks geboden, eerbied betoond hadden, maar liefde, gehegtheid, ware trouw bij weinigen, veelen huichelde dezelve, en men was van gedachten, dat Z.M. zich daarin dikwijls bedrogen had; men beschouwde de zaken thans zodanig, dat al veinsde men ook hier of daar zich te onderwerpen, die onderwerping toch niet lang duuren zoude en men al spoedig wat anders zoude begeeren; men herinnerde zich dat door den invloed der Belgen in 1816 een tarif te voorschijn kwam, over hetwelke met Pruisschen en andere Duitsche Staten ongenoegens kwamen, welke in het eerstgenoemd Rijk represailles in de waereld bragten, die nog bestaan, hoe al verder door hunnen invloed belastingen geheven werden, welke het vrij vertier der artikelen belemmerde, hoe men de personeele belastingen heeft weten te ontduiken, terwijl de klagten in t Noorden daarover telkens aangeheven, wel aanleiding gaven tot een nieuw stelsel in 1821, zooveel mogelijk geschikt om Zuiden en Noorden te vergenoegen; men herinnerde zich intusschen, met welk een geringe meerderheid en na den hardnekkigsten tegenstand deze nieuwe inrichting werd daargesteld en (zonder dat ik gewag wil maken van de meer geheime woelingen) de openbare zittingen der Staten-Generaal hebben sinds 1822 overvloedige bewijzen opgeleverd hoe men er op uit was, om het systema omver te werpen; men bragt zich vervolgens te binnen wat er nu laatstelijk gebeurd is met het tienjarig budget, toen men de belasting op het gemaal heeft weten te doen vervangen door een accijns op het beste handelsartikel, hoe ten gevalle der zuidelijken importante inkomende regten op de granen geheven werden, de eindeloze moeilijkheden en zwaarigheden in de belasting op het gedisteleerd, uit het sluiten van een concordaat met Rome, de suppressie van het Collegium Philosophicum, de vorderingen omtrent de regterlijke instellingen; in alles, zeide men, waren aan de zuidelijken concessiën verleend, welke men beschouwde als strijdig niet alleen met de waardigheid van Zijner Majesteits kroon,